

tænkkeligheder finansielle Bekymringer komme til at knytte sig i forøget Grad. Og ihvorvel jeg mener, at det Tidspunkt nu ikke er fjernt, hvor disse sidste med Styrke ville rejse sig, ere vi dog endnu ikke naaede dertil, vi ere kun med de 5 Millioner om Aaret godt paa Vej. Naar der er gaaet 10 Aar, ville de finansielle Krav, som Loven vil stille til Statskassen og til Kommunerne, efter min Mening vokse betydeligt, nemlig naar de Personer, som ved Lovens Ikrafttræden vare 50 Aar eller derunder, efterhaanden ville naa 60 Aars Alderen, eller anderledes udtrykt, naar man har kunnet tilbagelægge Alderen fra det 50de til det 60de Aar med Lovens Forordringer for Øje og indrette sig derefter, altsaa ved det fyldte 60de Aar paa samme Tid være uformuende og alligevel klar af Fattigvæsenet m. m. Jeg tror, at der i det andet Tiaar vil rykke en ny Række frem, som præsentere sig med sine Papirer i Orden; men allerede nu vokse jo Kravene aarligt, og meget ud over næste Aar ville de nu anviste Statsmidler sikkert ikke strække til. Og skulle forøgede Bevillinger paa ny finde Sted ved Tillægslov, vil man af finansielle Nødvendighedsgrunde nødsages til alvorlig at tænke paa en Revision af gennemgribende Beskaffenhed. I øvrigt er det jo ikke sjældent, at man skrider til Revision af Love, naar de have bestaaet i 10 Aar, saa det vilde i og for sig ikke være paafaldende, hvis man særlig paa dette Omraade, som jo var ganske uprøvet, ikke blot herhjemme men ogsaa andre Steder, skred til at foretage endogsaa vidtgaende Forandringer efter Forløbet af en saadan Prøvetid. Men er jeg saaledes end af den Mening, at man næppe i dette Øjeblik tør haabe paa, at vi alle vilde kunne forenes om at forsøge en saadan grundig Revision, saa bør man dog ikke lade den Lejlighed gaa forbi, som frembyder sig til at drøfte Situationen. Der foreligger nemlig her et Forslag om en endogsaa meget gennemgribende Forandring i den bestaaende Ordning; jeg har derhos bragt i Erfaring, at Tingets Flertal er til Sinds at sende dette Lovforslag til et endogsaa meget stort Udvalg, og jeg kunde da tænke mig, at Hensigten var, at dette Udvalg kunde være bestemt til at tage Spørgsmaalet om Lovens Revision i Almindelighed under Overvejelse for saa vidt det ikke vilde slutte sig til det foreliggende Forslags Principper. Da desuden forskellige ærede Medlemmer i Dag have spurgt mig, om det ikke var min Hensigt at udtale mig om min Stilling ved denne Lej-

lighed, har jeg tænkt, at det maaske kunde være til nogen Nytte at jeg i min Egenkab af Indenrigsminister fremsatte for Tinget de Anskuelser, jeg nærer saa vel om den bestaaende Lovgivning som om det foreliggende Lovforslag, og endelig om den Vej, jeg kunde tænke mig, man skuldeslaa ind paa, hvis man kom til det Resultat, at man vilde tage Ordet for at forandre den bestaaende Lov i væsentlige Henseender. Jeg vil da begynde med at angive det gode, jeg ved om Loven af 1891. Der er da for det første ikke nogen, der har bestridt, at et meget betydeligt Antal Personer ere blevne hjulpede gennem den; mangfoldige fattige, gamle Mennesker have faaet Hjælp, og enhver maa indrømme, at allerede dette Faktum bør veje til i Vægtskaalen til Fordel for Loven, naar der er Tale om at underkaste den Kritik. Det er heller ikke ganske rigtigt, naar man oftere og ogsaa nu her i Salen har sagt, at den bestaaende Lovgivning kun er en Fattiglovgivning i Forklædning, eller en Fattiglovgivning i pænere Paaklædning. Man har sagt, at Alderdomsunderstøttelse kun adskiller sig fra Fattiglovens Understøttelser derved, at de paagældende bevare deres Valgret og Retten til at indgaa Ægteskab, og at Valgretten for 60-aarige og endnu ældre i og for sig ikke er en saa overordentlig vigtig Rettighed og for de mangfoldige Kvinder, vistnok over 20,000 slet ikke har nogen Betydning. Hvad dernæst Rettigheden til at indgaa Ægteskab angaar, gør man den Føje gældende, at den for Folk i den Alder hverken for Mænd eller for Kvinder har nogen Betydning. Hermed er imidlertid de Fordele ikke udtømte, som de efter Loven understøttede have fremfor de efter Fattigloven understøttede. De alderdomsunderstøttede ere fri og franke i deres Bevægelser; de kunne med Rette paastaa, at de ikke staa under et Tilsyn, som ligner Tilsynet med fattigforsørgede; de kunne rejse hvorhen de ville og sætte Bo i hvilken Kommune, de lyste; de kunne ikke sendes hjem til deres Forsørgelseskommune, saaledes som de fattigforsørgede; der kan ej heller rejses Krav hos dem paa Tilbagebetaling af, hvad de have faaet i Alderdomsunderstøttelse, selv om deres Forhold blive nok saa meget forandrede til det bedre, og efter deres Død har det offentlige heller ikke Krav paa Erstatning i deres Bo. En hel Række af Forskelligheder mellem den fattigforsørgede og den, der har Alderdomsunderstøttelse, kan saaledes paavises udover de to, som man almindeligvis fremhæver. Og